

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 75/06
28.06.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Весне Поповић, Јасминке Станојевић, Браниславе Апостоловић и Миломира Николића, чланова већа, у парници тужиље АА, чији је пуномоћник АБ адвокат, против тужене Основне школе "ББ", коју заступа директор БВ, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Окружног суда у Прокупљу Гж.878/05 од 6.10.2005. године, у седници одржаној на дан 28.6.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Окружног суда у Прокупљу Гж.878/05 од 6.10.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Прокупљу Гж.878/05 од 6.10.2005. године одбијена је као неоснована тужиљина жалба и потврђена пресуда Општинског суда у Прокупљу, Одељење у Блацу П.бр.117/05 од 25.5.2005. године у ставу првом изреке којом је одбијен тужбени захтев којим је тужиља тражила да се пониште као незаконита решења директора тужене бр. 35/1 од 14.2.2005. године и бр. 38/1 од 16.2.2005. године и да се тужени обавезе да је врати на рад на послове наставника ___ на неодређено време у року од 8 дана, док је ставом другим преиначено решење садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде и одлучено да свака странка сноси своје трошкове.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену благовремено је изјавила ревизију тужиља побијајући је због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу чл. 399. ЗПП, ("Службени гласник РС", бр. 125/2004), Врховни суд је нашао да тужиљина ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 361. ст. 2. тач. 9. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а тужиља у ревизији одређено не указује на постојање неке друге битне повреде одредаба парничног поступка која може бити ревизијски разлог из чл. 398. ст. 1. тач. 1. и 2. ЗПП.

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је засновала радни однос код туженог на неодређено време по решењу бр. 351. од 11.12.2001. године и у време заснивања радног односа имала је VI степен стручне спреме јер је завршила Вишу педагошку школу у ____. Оспореним решењем од 14.2.2005. године директор туженог је тужиљи утврдио престанак радног односа због неиспуњавања услова за пријем у радни однос у школи са 15.2.2005. године до ког датума ће остварити сва права, обавезе и одговорности по основу рада, а на основу чл. 111. ст. 2. Закона о основама система образовања и васпитања. Тужени је затим решењем бр. 38/1 од 16.2.2005. године примио тужиљу у радни однос на одређено време до избора кандидата по већ расписаном огласу.

Оцењујући законитост оспорених решења туженог бр. 35/1 и 38/1, нижестепени судови су закључили да су наведена решења законита и да су донета у складу са одредбом чл. 110. и 111. Закона о основама система образовања и васпитања и одредбама чл. 145. и 146. Закона о основној школи. За одлуке су дати јасни и правилни разлози које у свему као основане прихвата и Врховни суд.

Није основано истицање тужиље у ревизији о погрешној примени материјалног права из одредбе чл. 64а. Закона о радним односима у државним органима јер тужиљи решење о престанку радног односа није донето у року од годину дана од заснивања радног односа, већ после 4 године.

Тачно је, како то тужиља истиче у ревизији, да се на запослене у школама примењује Закон о радним односима у државним органима и да је одредбом чл. 64а. ст. 1. тач. 1. прописано да ће се запосленом отказати радни однос ако се у року од једне године од заснивања радног односа утврди да је радни однос заснован супротно закону. Овај Закон се примењује ако у посебним прописима нема одредаба о заснивању и престанку радног односа. Међутим, како су правилно закључили нижестепени судови, на конкретан однос се не може применити одредба чл. 64а. ст. 2. тач. 1. Закона о радним односима у

државним органима јер је одредбом чл. 145. Закона о основној школи ("Службени гласник РС", бр.50/92...) према тексту важећем у време када је тужила засновала радни однос код туженог било прописано да наставници, стручни сарадници и васпитачи који обављају образовно васпитни рад у школи и који су по прописима који су важили до ступања на снагу тог Закона испуњавали услове у погледу степена и врсте школске спреме могу и даље да обављају образовно васпитни рад у школи. Одредбом чл. 146. истог Закона било је прописано да наставници са Вишом педагошком школом који на дан ступања на снагу тог Закона нису били у радном односу у основној школи могу засновати радни однос до краја школске 1996/97 годину. Одредбом чл. 110. Закона о основама система образовања и васпитања ("Службени гласник РС", бр.62/03...) који је важио у време доношења решења о престанку радног односа тужили било је прописано да послове наставника у школи може да обавља лице са одговарајућим високим образовањем, док је чл. 111. истог Закона прописано да у радни однос у установи (мисли се и на школу), може да буде примљен наставник под условима прописаним законом и ако има одговарајуће образовање. Наставнику престаје радни однос ако се у току радног односа утврди да не испуњава услове (одговарајуће образовање). Стоји чињеница да је тужени применио закон који је ступио на снагу после заснивања радног односа тужили, али у време заснивања радног односа тужили важио је Закон о основној школи који је чл. 146. прописивао да затечени наставници са Вишом педагошком школом не могу засновати радни однос после краја школске 1996/97 године. Закон о основама система образовања и васпитања који се као посебан пропис који се односи на школе примењује у овом случају не садржи рокове које садржи Закон о радним односима у државним органима. Стога је неосновано позивање тужиле у ревизији о погрешној примени материјалног права из одредбе чл. 64а. Закона о радним односима у државним органима јер би тај пропис могао да се примени само уколико не постоји посебан пропис који се односи на школе. Како је у конкретном случају примењен посебан пропис који не садржи такву санкцију, то је и по оцени Врховног суда, правилно одбијен тужбени захтев јер је решење туженог о престанку радног односа тужили законито.

Како се ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, Врховни суд је одбио као неосновану ревизију тужиле и одлучио као у изреци применом чл. 405. ст. 1. ЗПП.

Председник већа-судија,

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

сд